

de passe til det frejdige og overdaadige Nydelsesliv, der altid havde staaet for ham som den nye Renaissances endelige Maal, men hvis Betydning han dog først hernede tilfulde havde fattet. Med Glædesblus og Klang af Cymbler skulde Trolldøjet manes i Jorden derhjemme. Men til at bistaa ham med at skabe en saadan Feststemning i hans eget Liv, — dertil egnede Kvinder af Nannys Natur sig ulige bedre.

Dertil kom, at Jakobe jo allerede ikke var helt ung længer. Det havde altid trykket ham, at hun var et Aarstid ældre end han, og med sin sygelige Sarthed saa hun absolut ikke yngre ud, end hun var. Ogsaa hendes udpræget jødiske Ansigtstræk var begyndt at genere ham. Dengang han i hendes Brev læste om, hvordan hun paa sin Hjemrejse fra Breslau var bleven fornærmet af et Par Herrer, havde dette, — trods den Overlegenhed, hvormed hun selv fortalte derom — gjort et højst pinligt Indtryk paa ham.

At han i sin Tid havde kunnet foretrække hende for Nanny, undrede ham alligevel ikke. Naar han tænkte tilbage paa de Indtryk, hvoraf hans Forelskelse i Jakobe var opstaaet; naar han f. Eks. i Erindringen genkaldte sig hin Vinteraften derhjemme i det Salomonske Palæ, da Nanny kom hjem fra Selskab og hans Blik uvilkaarlig gled bort fra hendes silkesvøbte, festligt straalende Skikkelse og hen til Jakobe, der sad sortklædt og alvorlig ved en Bog med Haanden tænksomt under Hagen, — saa forstod han nu meget godt, at han her igen havde været et Offer for de skjulte Tilskyndelser, for den nedarvede Livsskyhed, det Hang til bekymringsfuld Verdensforsagelse, som et Par Gange før havde givet sig et spøgelseagtigt Udslag i hans Liv og Handlinger.